

Csokonai Vitéz Mihály A reményhez

Földiekkel játszó
Égi tűnemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak 'Remény!'
Kit teremt magának
A bódogtalan,
S mint védangyalának,
Bókol úntalan. -
Síma száddal mit kecsegtetsz?
Mért nevetsz felém?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém?
Csak maradj magadnak!
Bíztatóm valál;
Hittem szép szavadnak:
Mégis megcsalál.

Kertem nárcisokkal
Végig ültetéd;
Csörgő patakokkal
Fáim éltetéd;
Rám ezer virággal
Szórtad a tavaszt,
S égi boldogsággal
Fűszerezted azt
Gondolatim minden reggel,
Mint a fürge méh,
Repkedtek a friss meleggel
Rózsáim felé.
Egy híjját esmértem
Örömmnek még:
LILLA szívét kértem;
S megadá az Ég.

Jaj, de friss rózsáim
Elhervadtanak;
Forrásim, zöld fáim
Kiszáradtanak;
Tavaszm, vígságom
Téli búra vált;
Régi jó világom
Méltatlanra szállt.
Ó! csak LILLÁT hagytad volna,
Csak magát nekem:
Most panaszra nem hajolna
Gyászos énekem.
Karja közt a búkat
Elfelejténem,
S a gyöngykoszorúkat
Nem irigyleném.

Hagyj el, ó, Reménység!
Hagyj el engemet;
Mert ez a keménység
Úgyis eltemet.
Érzem: e kétségbe
Volt erőm elhagy,
Fáradt lelkem égbe,
Testem földbe vágy.
Nékem már a rét hímetlen,
A mező kisültt,
A zengő liget kietlen,
A nap éjre dült. -
Bájoló, lágy trillák!
Tarka képzetek!
Kedv! 'Remények!' LILLÁK! -
Isten véletek!!

¹ Forrás: Magyar Elektronikus Könyvtár: <http://www.mek.nif.hu/>